

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ J. P.** a **2/ M. P.**, oboch bývajúcich v P., zastúpených JUDr. Miroslavom Šedivcom, advokátom so sídlom v Prievidzi, Hodžu č. 14/1, proti žalovanej **MAC TV s.r.o.**, so sídlom v Bratislave, Brečtanová č. 1, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala – Ďurček, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Drotárska cesta č. 102, v mene ktorej koná ako konateľ advokát Mgr. Peter Ďurček, **o návrhu na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 17 C 132/2007, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 2. novembra 2010 sp. zn. 14 Co 266/2010 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovanej **o d m i e t a .**

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcom oprávneným spoločne a nerozdielne náhradu trov dovolacieho konania 197,40 EUR do rúk ich zástupcu JUDr. Miroslava Šedivca do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) označeným rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „súd prvého stupňa“) z 9. marca 2010 č. k. 17 C 132/2007-296, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcom náhradu nemajetkovej ujmy každému v sume 13 278 EUR do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zaplatiť im v rovnakej lehote aj náhradu trov konania 2 362 EUR. Zároveň rozhodol o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcom náhradu trov odvolacieho konania 573,84 EUR do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Potvrdenie prvostupňového rozsudku odôvodnil jeho vecnou správnosťou poukazujúc na to, že základ sporu bol vyriešený právoplatnou časťou

rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 13. novembra 2008 č. k. 17 C 132/2007-124, ktorým bolo určené, že žalovaná neoprávnene zasiahla do osobnostných práv žalobcov.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila vadou konania spočívajúcou v odňatí jej možnosti konať pred súdom. K tejto vade malo dôjsť porušením jej práva na spravodlivý proces, ďalej postupom súdu prvého stupňa v rozpore s ustanovením § 118a O. s. p. v spojení s § 372p ods. 1 O. s. p. a napokon aj postupom odvolacieho súdu v rozpore s ustanovením § 223 O. s. p. Za porušenie práva na spravodlivý proces označila to, že odvolací súd v rozsudku z 8. septembra 2009 sp. zn. 14 Co 71/2009, ktorým zrušil v poradí prvý rozsudok súdu prvého stupňa vo výrokoch o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy a o trovách konania, v rozpore s § 118a a § 120 ods. 1 a 2 O. s. p. uložil súdu prvého stupňa vykonať ďalšie dôkazy, že týmto rozsudkom nerozhodol aj o jej odvolaní proti výroku prvostupňového rozsudku o zamietnutí žaloby vo zvyšku, že žalobcom bolo priznané viac ako sa domáhali, že odvolací súd prehliadol ovplyvnenie svedkov svedčiacich v prospech žalobcov a že sa opomenul vysporiadať s jej podstatnými tvrdeniami o neexistencii žalobcami tvrdenej sociálnej izolácie.

Žalobcovia vo vyjadrení k podanému dovolaniu navrhli tento mimoriadny opravný prostriedok ako neprípustný odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a 238 O. s. p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O. s. p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie

po právnej stránke zásadného významu a nejedná sa ani o potvrdenie rozsudku, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení. Nezistil teda ani podmienku prípustnosti dovolania, na ktorú poukazovala žalovaná a ktorá mala spočívať v odňatí jej možnosti konať pred súdom.

Z obsahu spisu je zrejmé, že porušenie práva na spravodlivý proces odôvodnila žalovaná námietkami, ktoré vzniesla už v základnom konaní v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, pričom dovolací súd, podrobne sa nimi zaoberajúc, ich vyhodnotil ako nedôvodné. Dovolací súd sa so závermi odvolacieho súdu vo vzťahu k týmto námietkam stotožňuje a v podrobnostiach na ne poukazuje. Len na doplnenie považuje za potrebné uviesť, že námietky žalovanej smerujúce proti v poradí prvému rozsudku odvolacieho súdu z 8. septembra 2009 sp. zn. 14 Co 71/2009, týkajúce sa procesného pokynu adresovaného súdu prvého stupňa doplniť dokazovanie naznačeným spôsobom a ďalej toho, že nebolo rozhodnuté o jej odvolaní aj proti výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšku, a že dovolací súd nesprávne rozhodol rozsudkom, hoci mal rozhodnúť uznesením, boli nielen neopodstatnené ale aj nespôsobilé založiť prípadnú prípustnosť dovolania. Označený rozsudok totiž nadobudol právoplatnosť a tým aj záväznosť, pričom proti nemu žalovaná nepodala dovolanie.

Ďalšie dovolacie námietky týkajúce sa hodnotenia dôkazov a interpretácie ustanovenia § 118a v spojení s § 372p ods. 1 O. s. p., dovolací súd nebol oprávnený posudzovať, pretože sám dokazovanie nevykonáva a nie je tak oprávnený prehodnocovať hodnotenie dôkazov súdmi v základnom konaní. Prípadný nesprávny postup súdu v súvislosti s vykonávaním

dôkazov sám o sebe bez ďalšieho nezakladá vadu konania, spočívajúcu v odňatí možnosti účastníka konať pred súdom.

Dôvodná nebola ani námietka žalovanej o tom, že súd prvého stupňa ani odvolací súd sa nezaoberali jej podstatnými argumentmi o neexistencii sociálnej izolácie žalobcov. Z odôvodnenia rozsudkov oboch súdov je zrejmé hodnotenie dôkazov i jednotlivé skutkové zistenia z neho vyvedené a následné právne závery. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozsudku podrobne zaoberal odvolacím námietkami žalovanej, pričom ho doplnil aj úvahou o opodstatnenosti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy a jej výšky. Podľa názoru dovolacieho súdu rozsudkom odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa bola daná odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa predmetu konania z hľadiska skutkového a právneho posúdenia veci, preto tento rozsudok spĺňa požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p.

So zreteľom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p.).

Žalobcom úspešným v dovolacom konaní priznal náhradu trov tohto konania (§ 142 ods. 1 v spojení s § 243c O. s. p.) pozostávajúcich z odmeny ich právneho zástupcu – advokáta – za vyjadrenie k dovolaniu v sume 2 x 91,29 EUR (§ 10 ods. 1 a odsek 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení) a z režijného paušálu 2 x 7,41 EUR (jedna stotina výpočtového základu v zmysle § 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky), t.j. spolu vo výške 197,40 EUR.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. septembra 2012

JUDr. Rudolf Č i r č, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Patrícia Špacírová